

Šla je babica tudi večkrat k mojej teti a tam je niso bili tako veseli, posebno teta ne. Babica, dasi stara, imela je jako dobro okó ter precej zapazila deco neredno, stanovanje pa tako, da je bilo pač škoda lepega pohišja. In babica ni mogla molčati. Začela je zopet in zopet grajati in poučevati, da je hiša kraljestvo vsake soproge, da je tu nje svet, kjer naj zapoveduje, dela, trudi se za red in blaginjo iste.

Sinahi ni bilo to po volji. Bila je tedaj še mlada in življenja vesela. Kdo bi se neki brigal za neumni red v hiši! Saj ko grem v pohode, napravim sebe in otroke, tako, da vsi gledajo za nami. Babico je to zelo žalostilo in odvrnila je, da naj ima kdo še tako dobro mnenje o osebi, mora biti razočaran, če stopi v neredno stanovanje.

Res je sicer, nadaljevala je babica, da hiša vzame silno časa a vrediti si ga je treba. Čas je zlato, in boleti nas mora srce, če zamudimo le trenotek. Da nam ne bo časa nedostajalo, ne mudimo jutranjih ur: *rana ura zlato ura*.

Ko je babica zopet prišla k teti, bilo je sicer po sredi čedno, a gorje, kaj je bilo po kotih, za omarami, med okni, za vrati! Babici to ni ugajalo in grajati je morala zopet. Čez dolgo se je babica zopet oglasila pri teti. Bilo je vse v redu. Čudna se je zdela babici taka sprememba — in pogledala je v omare, v predale. Moj Bog, koliko gnjilobe je bilo še tu! Posoda, obleka, zamazano in čisto blago vse je bilo skupaj stlačeno. Ni mogla drugače, da ni še rekla: *Deni vsako reč na svoje mesto*. Ravno toliko truda in časa zmudimo, če položimo stvar na pravo mesto, ali pa ako jo odložimo kam drugam.

Doživela je babica še veselje, da je predrugčila svojo sinaho, katera jej je bila od srca hvaležna, ker je sama čutila, kako dobro je bivati v rednem in čednem stanovanju.

Naš dom je naše zavetje v sreči in nesreči. Tu je kraj, kamor si želimo od povsod, naj bo še takó lepo. Iz gledišča, s plesa, s potovanja, od povsod hrepenimo slednjič domu. Tu počivamo od vsakdanjega truda, tu se odahnemo od napornih skrbi. Naš dom bodi tedaj naše veselje, naš ponos, bodi še takó skromen in mal.

Pri mlinu.

Ob razpadlem, starem mlinu	Razdejanega življenja
Često rada postojim,	Premišljujem tožne dni,
V tam deroči, gorski potok	Mimo katerega valove
Zatopljena jaz strmim. —	Burni tok svetá podi. —

Kristina.

Modne zmote.

Spisala Danica.

I.

Najmičnejša človeška slabost je pač ta, da si želi vsakdo tvoriti svoje zunanje kolikor mogoče lepo in pri-

jetno. Uže pri surovih divjakih opažamo to stremljenje. Saj ni naroda, da se ne bi kitil vsaj s školjkami, s peresi in z raznim drugim primitivnim kinčem. — In prav tako. Saj ravno to hlepenje po lepi zunanosti razvija v človeku eestetični čut. Kulturi pa pripada naloga, razviti ga, ter ga pozdigovati na vedno višjo in višjo stopinjo. Žal le, da se vrivajo pri tem stremljenju dostikrat hude zmote, ki prav pričajo o reakciji dobrega ukusa.

Oglejmo si n. pr. klobuke naših dam, ko se sprehajajo v največjem svojem lišpu po zimskem šetališču. Tu čepi mali, nežni kolibri, tam se šopiri krasna rajčica; z onega klobuka vihra valovito nojevo perje. Prav lepa zbirka, res, bi to bila za ptičji razpredelek kakega muzeja. Zdaj mi pa prav odkritosrčno povejte, drage bralke, če so ta ptičja gnezda na glavah naših dam res okusna in lepa. Zakaj bi se pa ne postavilo na klobuk kako mlado mače ali kaka bela miška. Gotovo bi naredila ravno tisti efekt, samo da jo prične nositi — kaka merodajna kapaciteta na modnem polju. — A to še ni vse.

Ali še niste nikdar pomislile, drage bralke, odkod se vzame ta ogromna množica tičic, ki ima zadostovati puhli gizdavosti in ničemernosti naših modnih junakinj? Polovili in pobili so jih s kruto roko, a njih število gre v milijone. In ta barbarična noša traja zdaj že nad dvajset let. Koliko nedolžnih tičic, toliko koristnih našemu poljedelcu, se je v tej dolgi dobi že pomorilo! Japonci uže tarnajo in zdihujejo, da jim opustošuje razna golazen rodovitne njive, ker več ne dostaja tičev, ki bi jo zatirli. Kar ne morejo se prečuditi „omikanim Evropejкам“, ki so toli brezsrčne in neusmiljene napram koristnim tičem, ter si jih nataknujejo na klobuke.

Le predoči si, draga bralka, če si kupuješ klobuk, na kojem se leskeče nežni kolibri, da je revček morda še pred kratkem frfral po gorkem zraku svoje krasne, južne domovine. Morda je imel mladičev v gnezdu, koje je skrbno redil in negoval. A prišla je kruta roka, postavila mu je smrtonosno zanjko in ubogi ptiček je bil usmrčen radi tvoje gizdavosti. Kaj pa revni mladiči, ki odpirajo lačne svoje kljunčke? A odpirajo jih zaman; nihče jim več ne donša hrane. Kmalo povešajo nežno svoje glavice; v gnezdu nastane tišina — za zmeraj. Glad je umoril ves zarod! — Ali ne odložiš z gnjevom klobuka, na kojem je zabeležen tolik barbarizem?

Kako hudoben, kako brezsrčen se nam vidi pač deček, ki pobira jajca in mladiče iz gnezdic. Ali smo pa me kaj boljše, če pospešujemo nošo, ki je smrtonosna za tako ogromno množico tičic? Če je res moda zvesto zrcalo omike svaje dobe, onda znači ta noša pač civilizacijo v — povojih.

Slovenke! pokažite, da ste vredne hčere napredujočega veka. Odrekajte se barbarični noši, ki nas močno opominja na divje otočane na Tahiti. Dičimo se rajši z nežnimi cvetkami, ki so kakor nalašč ustvarjene za kinč. Ali si moremo sploh misliti lepšega okraska nežnemu obrazku, nego rožice, ki so vendar lepše, ko Salomon v vsem svojem lišpu? — Torej proč s ptiči! Pustimo jih rajši frfrati sebi v radost, nam v korist.